

dan hrane iskati, pa vendar ga je veselilo, ko vidi, da ga kmet že na pragu čaka, in da tudi njegova žena z zavihanimi rokavi za njim stoji. —

(Dalje prth.)

Narava in človek

v svoji pravi složnosti.

Spisal Živkov.

Izpeljano kukavico pitajo tudi tiči, kateri je niso valili? Tako je. Kakor hitro se mlada kukavica izpelje, zleti na kak visok veršič, in glasno zakuka. Mahomo priferfrajo vsi mali tiči, in jo pozdravljajo; penica, kalin, pastarica, in še celó kraljič, ki po svoji navadi le po nizkem gostem germovji smuka, premaga svojo naravno plahoto in zferči na višino, da daruje preljubo pevalico. Po redu jo vendar le kermi dvojica, ktera jo je odgojila, drugi ji prinašajo le bolj prilično kake posebenice. Zdi se po takem, da imajo mali tiči zaževkojedci mlado kukavico zeló radi, tako radi, kakor lastni narod, da o preteči nevarnosti vsi derhteči okoli gnjezdlišča plahutajo, posebno kalin. To še veljá, ne gre mi pa v glavo, kako dvoje penic, ki meni svoje jajčice valiti, stari kukavici z jajcem pusté do svojega gnjezdca.

Tudi ta zanjka se dá razpraviti. Ravno po tem, da tiči zaževkovci izpeljano kukavico redijo, in tudi tisti, kateri je niso zvalili, se po takem ž njo pobratijo, in so si naprej vedno nekaki rodovinci. Lahko se celó pripeti, da tista kukavica, ktero je lani dvoje penic zgodjalo, jima prinese letos svoje jajce.

To je še verjetno; čudovitno pa je, da kukavico tudi kermijo taki tiči, kateri je niso valili in zredili.

Je res čudovitno, pa vendar se najde tu več podobnega. Zdi se mi celó, da je zastran tega močna postava vesoljni naravi v oserčje zapisana.

Zredil sem konoplenico, ktera se mi je zdela že dovolj izraščena, da bi sama jedla. Celega poldne jo napotujem, pa vse zastonj. Sitnega kermenja se rešiti, jo denem k stari penici v kletko, nadjaje se, da se menda, če jo vidi jesti, to že od nje nauči. Pa ni bilo tako, temuč silno zijaje in premilo čivkaje krili s perotkami proti stareji, kateri se tako usmili, da jo ma-

homo pohčeri in odsihdob kermi, kakor bi bila njena lastna hčERICA.

Nekega dne dobim sivo penico in tri mlade. Denem je v velik tičnjek, in starka lepo kermi mlade. Drugi dan dobim dva ravno izpeljana slavčeka, ju denem tudi k penici, in koj ju posinovi in kermi. Za neke dni denem notri gnezdo skoro godnih kalinčekov, in še gnezdo taščic; penica vse rada sprejmlje in kermi. S polnim kljunčkom mravljincev skače sedaj k tej, sedaj k uni, kjerkoli ji zija kak gladnik naproti. Pa kaj še več! ena med temi doraslih peničic ji začne pomagati kermiti manje tovaršičice, še sicer nekaj neročno, vendar pa očitno po prirojenemagonu.

To je pač nekaj božjega. Ako zares občna postava v naravi velevala ptujega kermi, se marsikaj razvozlá, in poterjena je sv. beseda: „Bog se usmili zapuščenih mladih vranekov, kateri v njega kličejo“.

Neka občna postava bo morda to, ker sem tudi pri divjih ptičih v hosti zapazil tako smilečenost.

Vlovil sem namreč dva kraljiča zmed sedem na vejici skup sedečih, ktere so še stari kermili. Gotovo so se nedavno izpeljali. Rahlo v svilnat robec zavita nesem domu. Vpehan sedem potem za germovje v senco, in hočem zraven tička ogledovati. Pa oba mi smukneta, in se med travo v germiču tako poskrijeta, da ju ne morem več najti. — Za tri dni grem spet tū mimo, in ker zaslišim tašico klicati, se nadjam gnezda. Zares ga najdem; ali kako močno se začudim, ko poleg malih tašic tudi svojega kraljiča zagledam v gojezdu! Serce mi igra veselja. Mislim si, ker sta si vedila tako lepo pomagati, in ker so vaji dobre tašice tako smilečno pobratile, vaji rad tū pustim, in ne bi nikakor razderl te preblage gostoljubnosti.

Boljša tičoslovna povest se redko sliši. Bog vas živi in vašo srečno opazovanje! Kdor to čuje in v Boga ne veruje, tega ne uveri ne Mojzes, ne preroki.

Tū se vidi, da je Bog povsod, in da je rajske iskre svoje neskenčne ljubezni zasejal po vseh stvaréh. V živalih se izcimja, v blagem človeku se premilo razcveta.